

[Hasle.]

i Tinget, og det er enstemmigt udtalt som Genstand for fuld Enighed mellem alle de udvalgsberettigede Partier, at nu vil man ikke gaa videre frem her. Det generer aabenbart ikke den højtærede Justitsminister. Nu, saa kort Tid efter, foreslaar han at fortsætte med denne Lovgivning, idet han dog naturligvis begrænser det en lille Smule: det er ikke den fulde Ydelse, men kun Afdraget; men det principielle, at det ikke er forsvarligt at fortsætte Henstandslovgivningen ud over en ganske kort Tid, det har Ministeren ganske tilsidesat.

Forholdet er det, at de Henstandsbeløb, vi hidtil har opereret med, har det voldt de største Vanskeligheder at faa afviklet. Det er sket i et vist Omfang ved Konverteringen, Konverteringsloven af 16. December 1933, og det er Mening, at denne Afvikling skal føres fuldt til Ende ifølge det Forslag, som Indenrigsministeren har fremsat i Konverteringsudvalget, og som han vil kunne faa Tilslutning til fra alle Sider, hvis han ikke kæder det sammen med uvedkommende Ting. Men Forudsætningen for, at man saaledes kan afvikle Henstanden, maa jo være, at Henstanden hører op. Hvis vi virkelig skal til at begynde forfra igen med Henstande og disses Afvikling, kommer vi ud i et Uføre, en Tilstand, som vi fra vor Side anser for ganske uholdbar. Jeg maa udtale min Beklagelse over, at Justitsministeren og Regeringen virkelig ikke har følt sig bundet af det ganske utvetydige Tilsagn, der er givet om ikke at fortsætte denne Lovgivning.

Hvad §§ 1 og 2 angaar, stiller Sagen sig noget anderledes. Om disse Spørgsmaal vil der sikkert kunne forhandles fra vor Side. Dog vil jeg finde det rigtigt, at § 1 indskrænkes noget mere, f. Eks. til 1 Aar. § 2 eller i alt Fald lignende Bestemmelser har jeg allerede tidligere haft Lejlighed til at diskutere med den højtærede Justitsminister, og fra denne Samtale ved den højtærede Justitsminister sikkert ogsaa, at mit Parti er venligt indstillet over for denne Lovgivning. At den ikke er kommet frem før, maaske fordi man i selve Justitsministeriet blandt Embedsmændene har næret visse juridiske Betæneligheder, forstaar jeg fuldt ud; men disse er altsaa nu overvundet.

Angaaende §§ 1 og 2 er vi altsaa villige til en saglig Forhandling; men en Fortsættelse af Henstandslovgivningen maa jeg bestemt vende mig imod.

Jørgen Jørgensen: Bestemmelserne i § 1 er i det væsentlige de samme, egentlig helt de samme som Bestemmelserne i det oprindelige Lovforslag om Landbrugets Gældsforhold, § 10, og er en Fortsættelse af den Lovgivning paa det Omraade, som, støttet af alle fire Partier, har været gennemført i de senere Aar. Man siger altsaa til en Ejer af en Landbrugsejendom, hvis Laan er forfaldet til Udbetaling, at saafremt den paagældende betaler Renter af dette Laan, kan han blive fritaget for at betale Afdraget af det forfaldne Laan, idet man har maattet erkende, at det i mange Tilfælde vil volde den paagældende Ejer stor Vanskelighed at skaffe disse Penge til Veje. § 1 er altsaa kun en Fortsættelse af det, vi allerede har. Den indeholder det samme, som stod i det Forslag, der blev forelagt i Efteraaret, og dette har hidtil fundet Tilslutning fra alle fire Partier og har jo ogsaa i Dag faaet Tilslutning baade fra Venstre og fra de Konservative.

Jeg vil dog tro, at det vilde være rigtigere at forlænge denne Uopsigelighehed til to Aar, fordi det volder stor Utryghed i mange Kredse i Landbruget, at man har hængende over Hovedet paa sig den Trusel, at Laanet forfalder, og man i Øjeblikket vil faa Vanskeligheder ved at optage et Laan paa rimelige Vilkaar andetsteds. Hvis man kun forlænger denne Bestemmelse for en Termin eller to ad Gangen, vil det være, synes jeg, at skabe en unødvendig Trusel for mange Landmænd i disse Aar, og da den paagældende Kreditor har Krav paa den Rente, han skal have, og dette er Forudsætningen for, at Ejeren kan nægte at indløse Laanet, og da den paagældende Kreditor yderligere har Beskyttelse derigennem, at saafremt han kan godtgøre, at det vil volde ham betydelig Skade at undvære Pengene, kan han faa Beløbet udbetalt, saa ser jeg ikke nogen særlig Begrundelse for at nægte denne Bestemmelse en rimelig Forlængelse for at skabe den Tryghed i mange Hjem, som det vil være, naar man er sikker paa i hvert Fald i to Aar at være fri for at skulle indløse et Laan, som man vilde have stor Vanskelighed ved at faa erstattet med et andet.

Bestemmelsen i § 2 om, at Henstanden kan overføres ogsaa til den nærmeste Slægt, hilser jeg ogsaa med Tilfredshed og anser det for at være af Betydning i mange Tilfælde, hvor Børn eller Ægtefælle ellers vilde have Vanskelighed ved at fortsætte en Ejendoms Drift.

Den nye Bestemmelse i § 3 er i Overens-